GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

La promesa complerta de Pere Escobar.

Opinió | 16/07/2009 | 13:19

L'amistat i la companyonia són això: superar vivències i records, bons o dolents en definitiva.

El port de Maó ha estat escenari de molts esdeveniments diferents al llarg de tota la seva existència, però el passat dimecres dia 15 de juliol va ser testimoni del compliment d'una promesa feta pel periodista i amic d'aquest redactor, Pere Escobar, davant els mitjans de comunicació i molt especialment davant les càmeres de TV3 al programa El Club de l'Albert Om, on Escobar hi participa com a contertulià habitual. El periodista català va prometre que si l'Sporting Mahonès pujava a segona B, si el Barça feia el triplet i si l'Espanyol no baixava de categoria, creuaria nedant el port més gran de la Mediterània.

Pere Escobar té una relació molt especial amb Menorca, que sense ser qualificada com d'amor-odi, té unes connotacions molt similars, malgrat que sentimentalment és positiva del tot. I això que explico és molt fàcil d'entendre. Ara fa 14 anys el pare d'Escobar va morir a l'hospital Verge del Toro de Maó. I en Pere òbviament, va viure tot aquest procés amb tristesa i desencís, com ho viuria qualsevol fill de qualsevol pare al que estimés tal com en Pere Escobar ho feia amb el seu progenitor. L'agreujant de tot això és que el decés es va produir mentre la família estiuejava a Cala Blanca, cosa la qual no deixa precisament un bon record d'unes vacances caniculars, ni un bon sabor de boca.

Van passar els anys i en Pere (segons que em contava in situ abans del bany) va evitar tornar a Menorca per raons òbvies. El record d'aquell traspàs inesperat del pare el corcava, com és lògic. I si no hi havia contacte el malson semblava esvair-se. Per això va estar molts anys sense venir a l'illa. Fins que la ferida va cicatritzar, ja que el temps tot ho guareix. En Pere Escobar va tornar a Menorca i es va retrobar amb tota la bona gent que en aquell difícil moment els havia fet costat a ell i a la família. El van tractar com els menorquins de bona arrel tracten els amics, i el van acollir i el van recordar que les persones no solament som necessàries en els moments difícils, sinó que en els bons moments també calem, i compartim. I els amics d'en Pere Escobar, menorquins de pro, així ho van fer.

Per això avui el meu excompany de Catalunya Ràdio és mou a Menorca com a casa seva. Perquè els que el coneixem sabem què és capaç de fer, professionalment i amb la seva bonhomia personal. Vaig conèixer un Pere Escobar jove, que sempre reia i que ho encomanava a la resta. Corria l'any 1984 i acabàvem tot just d'inaugurar les instal•lacions de Catalunya Ràdio a la Diagonal de Barcelona. Tots els que érem allà teníem el ple convenciment que aquell projecte arribaria molt lluny, tal com així ha estat. Alguns venien de ràdios de comarques, altres de ràdios municipals o de barri, altres de la SER, de Ràdio Joventut, de Ràdio Miramar o de Ràdio 4. Tots il•luisionats, i amb 25 anys menys. En Pere Escobar compartia redacció amb la Pilar Calvo, la Verònica Pareja, en Lluís Canut, amb un jovenissim Jordi Basté, amb en Jaume Boix, en Josep Anton Aisa i amb l'Enric López Vilalta, i no crec que em deixi ningú. Era la raça d'esports, l'especial. Diferent dels altres que trepitjàvem redaccions de notícies generalistes, dels que parlàvem als micròfons sobre música, cultura, successos i esdeveniments importants del país. A l'altra banda hi havia els Cuní, els Barnils, els Monzó i els Vendrell; els Escamilla, els Sarsanedas, els Martí Farrero, els Bassas, els Tardà i els Lucea, els Mikimoto i els Jack el Llop, els Castillejo, els Capellera, els Solà o els Talleda, els Pérez o els Ramoneda. Un autèntic equip

de primera divisió amb molts altres noms que no cabrien en aquest inoblidable llistat que en Pere i jo vam esmentar i repassar amb molt d'amor i bon record durant una estona, i després de molts, molts anys de no haver coincidit, en haver marxat ell a treballar a TV3, i jo haver-ho fet al Gabinet de Mitjans de Comunicació de Presidència de la Generalitat, va ser tot un plaer fer-ho.

L'amistat i la companyonia són això: superar vivències i records, bons o dolents en definitiva. En Pere segurament no es podia pensar pas trobar-me a Menorca. Per això en veure'm i abraçar-nos em va preguntar "què fots aquí?". I jo li vaig dir: "treballar Pere, com sempre". Avui el meu amic i excompany és un personatge força rellevant, molt important i escoltat dins el seu camp professional. I també un paràs amb quatre fills i un altre a punt d'arribar a aquest món, però el mateix "catxondo" de la redacció d'esports de Catalunya Ràdio de fa 25 anys. El mateix humil personatge disposat a parlar de tot amb tothom i a ser un bon professional amb tot detall, com quan va començar l'ofici. Ho vaig poder percebre quan la meva companya de programa Fanny Mateu li feia l'entrevista en directe pel nostre espai "Bullit de ràdio"; quan parlava de tu a tu amb el company d'esports d'IB3 Menorca, en Miquel Cardona. En Pere va complir la seva promesa mediàtica de travessar el Port de Maó. I ho va fer amb alegria (i tot sigui dit, un a mica dubtós d'aconseguir-ho, ja que aquest port no és qualsevol cosa) i al costat del seu primogènit, també Pere Escobar, i dels seus amics i companys menorquins i catalans d'ara i d'adés. Gràcies Pere, gràcies per ser com ets, pel teu sentit de l'humor i pel teu rigor professional. I també per haver-te sabut enfrontar a les circumstàncies quan ha calgut sense cap por, com ara en aquest bany. Perquè "lo cortés no quita lo valiente", i tu ho saps igual que jo, i potser millor que ningú. Gràcies Pere Escobar, amic, company, per fer encara més atractiva amb el teu granet de sorra, aquesta illa, meravellosa la gran majoria de vegades.

Autor: Santi_C
Santi_C

https://gironanoticies.com/noticia/13800-la-promesa-complerta-de-pere-escobar.htm